



ע"פ 3342/19 - מואנס עסאלה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 3342/19

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט ג' קרא
כבוד השופט י' אלרון

המערער:

מואנס עסאלה

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי חיפה מיום
08.04.2019 בת"פ 47723-02-18 שניתן על ידי כבוד
השופט ר' פוקס

תאריך הישיבה:

י"ט באלול התשע"ט (19.09.2019)

בשם המערער:

עו"ד רועי קרן

בשם המשיבה:

עו"ד אופיר טישלר

פסק-דין

השופט נ' הנדל:

1. מונח לפנינו ערעור על חומרת עונש המאסר בפועל שנגזר על המערער - תקופה בת 36 חודש. אלה עובדות כתב האישום המתוקן שבו הודה המערער: האחרון ונאשם נוסף נסעו על קטנוע מאחורי רכב אחר, כשהמערער מחזיק אקדח שמסוגל לירות כדור שבכווחו להמית אדם, עם מחסנית תואמת וכדורים, ללא רשות על פי דין. בעודם רכובים על הקטנוע נכנסו המערער והנאשם הנוסף לתחנת דלק, והמערער ירה תוך כדי נסיעה שתי יריות לעבר הרכב האחר, בנסיון לגרום למתלוננים חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. בהמשך נמלטו מהמקום בנסיעה במהירות גבוהה, התנגשו באי-תנועה וגרמו נזק לרכב נוסף. לאחר מכן נמלטו מהמקום בריצה, כאשר במהלך ההימלטות החביאו את האקדח.

2. שתי טענות מרכזיות בפי המערער. ראשית, כי בית המשפט טעה בכך שלא ניכה תקופה של חמישה חודשים מימי המעצר. הסיבה לכך היא שבמהלך תקופת המעצר ישב המערער במאסר, במסגרת ריצוי של עונש מאסר בן שבעה חודשים שנגזר עליו בתיק אחר. בית המשפט המחוזי קבע שמתוך שבעה חודשי מאסר אלה, שני חודשים "ינוכו" גם מעונש המאסר בתיק הנוכחי, והמערער מלין על כך שלא נוכחה התקופה כולה, דהיינו שבעה חודשי המאסר בתיק האחר. ברם, להשקפתי אין מקום לנכות מעונש מאסר ימי מעצר ששימשו גם כעונש מאסר בתיק אחר. תוצאה כזו מקלה עם הנאשם יתר על המידה. הוא מקבל חפיפה עונשית בין שני עונשי מאסר שלא על פי החלטת בית המשפט בהליך הראשון. היה והמאסר בפועל בתיק האחר חמור מדי - רשאי נאשם לערער עליו. אך אין מקום לערבב בין מאסר בתיק אחד ומאסר בתיק אחר. יוצא כי בקשת המערער אינה "הקלה", אלא בקשה להוראה שאינה הולמת את שתי המסגרות השונות. על פי השקפה זו, לא היה מקום "לנכות" את החודשיים מעונש המאסר שנגזר על המערער, ובוודאי שאין להוסיף ו"לנכות" חמישה חודשים נוספים.

3. הטענה השנייה של הסנגור היא כי הנאשם האחר שהיה מעורב בתיק זכה לעונש של 12 חודשים. אמנם בשונה מהמערער הנאשם האחר הורשע בסיוע, ולא בביצוע העבירה העיקרית; אך הסנגור טוען כי הואיל והעונש המקסימלי של סיוע הוא חצי מהעונש המקסימלי על ביצוע העבירה - לנוכח העונש של 12 חודשים שנגזרו על המסייע, יש לגזור עליו עונש לתקופה של 24 חודשים, ולא יותר מכך. כמובן, ענישה אינה עניין לחישוב מתמטי מדויק, אך עדיין דורשת הטענה התייחסות. המוקד הוא בשאלה האם התוצאה העונשית בתיק של הנאשם האחר משליכה על התיק דנן באופן המחייב הקלה בעונש.

כאן יש להתייחס לא רק אל השוני בין העבירות - סיוע לעומת עבירה מושלמת - אלא גם למעשים עצמם. המערער ירה (והחטיא) כלפי רכב ויושביו בתחנת דלק, בעודו רכוב על קטנוע נוסע שהאחר נוהג בו. בית המשפט מחוייב להילחם נגד התופעה של שימוש בנשק ירי, ובמיוחד תוך כדי נהיגה, לנוכח המעשה עצמו, לרבות הסיכונים הנובעים מירי מסוג כזה. בנוסף לכך, יש הבדל בין עברם הפלילי של המערער והנאשם הנוסף. בעוד שלנאשם הנוסף הרשעה אחת מבית משפט לנוער בעבירת סמים לצריכה עצמית, למערער מספר הרשעות קודמות, בעבירות רכוש ואלימות חמורות, ובין היתר נדון בעבר למאסר בגין עבירות של שוד מזוין, אימום והפרעה לשוטר, וכן בעבירות של סחר בסמים. לא למותר לציין שהעבירות בתיק זה בוצעו בזמן שהמערער היה נתון בחלופת מעצר במסגרת הליך פלילי אחר. בהינתן אלה, איני סבור כי הפער בין שני הנאשמים מצדיק התערבות בעונשו של המערער. לנוכח מעשיו ועברו הפלילי - העונש עומד בעקרון הענישה. הוא אף אינו בצד החמור של הציר. לכן, גם אם ניתן היה לטעון שיש מקום להחמיר יותר בתיק של הנאשם האחר, תוצאות שני ההליכים אינן פוגעות בעקרון האחידות בענישה. על רקע ההבדלים שצוינו יש אף משקל מסוים לכך שהמערער היה בן 28 בעת ביצוע המעשים, ואילו הנאשם האחר היה בן 20.

4. סוף דבר, הייתי מציע לחבריי לדחות את הערעור.

ש ו פ ט

השופט ג' קרא:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט י' אלרון:

אני מסכים.

ש ו פ ט

אשר על כן, הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט נ' הנדל.

ניתן היום, כ"ט בטבת התש"ף (26.1.2020).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט